

[Stinus.]

ningen fremgår det klart, at dette ikke alene er det radikale venstres, men regeringspartierne opfattelse.

Det, der skiller i dag, er, som det også fremgik af debatten den 20. februar i år, spørgsmålet om tidspunktet for anerkendelse. Det hedder i betænkningen, at tiden ikke er inde til at optage diplomatiske forbindelser mellem Danmark og Nordvietnam, før fredsforhandlingerne er mere afklarede. Heri ligger klart og tydeligt, at når fredsforhandlingerne er mere afklarede, vil tiden være inde til dansk anerkendelse; det var det, jeg under første behandling kaldte at vælge det rette tidspunkt. Regeringspartierne er altså enige om, at Nordvietnam bør anerkendes, at tidspunktet nu ikke er det rette, men at det bør ske, når fredsforhandlingerne er mere afklarede.

Det er sandsynligt, at denne tilkendegivelse fra folketinget kun vil have ringe indflydelse, om overhovedet nogen, på parternes fredsvilje, men chancerne for, at flertallets synspunkter, regeringspartierne synspunkter, således som disse fremgår af betænkningen, kan være med til at fremme fredsviljen hos begge parter, er dog efter min opfattelse større end SF-forslagets muligheder i så henseende.

Jeg skal derfor på det radikale venstres vegne anbefale, at man stemmer imod SF's forslag.

Sigsgaard: Det er ind imellem ret forbløffende, hvad man kan komme til at høre her i folketingsalen. Når man f. eks. i dag hører, at hr. Poul Schlüter så gerne ville bringe freden i Vietnam nærmere og egentlig også så gerne ville anerkende Nordvietnam, men at det desværre er lidt upraktisk for tiden, at han desværre ikke kan alt det gode, som han gerne ville, synes jeg ikke, det skal stå helt uimodsagt. For sandheden er jo, at det har hr. Poul Schlüter og hans parti plus mange andre overhovedet ikke prøvet på; de har overhovedet ikke prøvet på at stå noget mere neutralt, hvis det er det, man vil. De har hele vejen igennem støttet USA og har dermed deres ansvar for Vietnamkrigen. I det hele taget synes jeg ikke, det er rigtigt at stå her og fremstille det, som om Vietnamkrigen er en sag mellem USA plus måske enkelte andre lande, der har tropper i

Vietnam, og så Nord- og Sydvietnam. Andre lande er i høj grad involverede, herunder Danmark som allieret med USA. Vi har vores ansvar, og ganske særlig synes jeg, at de, der hele tiden har holdt fast på, at hvad USA gjorde, var det eneste rigtige, nu har deres store del af ansvaret, og det skal man ikke snakke sig fra.

Når hr. Poul Schlüter så taler om, at hr. Frode Jakobsens indlæg her for lidt siden slet ikke var et sagligt folketingsindlæg, det var en trosbekendelse, så vil jeg for det første sige, at det åbenbart er blevet et fælles, skal vi sige argument for i hvert fald 2 af regeringspartierne; det var nøjagtigt det samme, hr. Per Møller sagde ved første behandling — jeg har også læst førstebehandlingen igennem igen — det var, hvad han havde at komme med over for tilhængerne af en anerkendelse af Vietnam, at det var jo bare trosbekendelser, man kom med her. Men hvad er sandheden? Sandheden er, at man ikke fra regeringspartierne side overhovedet forsøger en argumentation. Man kommer med nogle overfladiske skinargumenter, og dem skal jeg vende tilbage til; men en egentlig argumentation forsøger man ikke. Jeg skal i øvrigt ikke tage stilling til hr. Frode Jakobsens argumentation, men dér var da i hvert fald tale om et forsøg på en argumentation, og jeg vil også levere et sådant forsøg.

Dernæst: valgretsaldere kan komme til såkaldt fri afstemning her i folketinget, hvor medlemmerne kan stemme på tværs af partiskellene. Det samme gælder storlufthavnssagen og enkelte andre forslag, i almindelighed sager, der i forvejen er afgjort, og hvor det ingen betydning har. Men i dette spørgsmål gælder NATO-disciplinen, også for de radikale. Det var en deprimerende oplevelse at sidde dernede og høre hr. Stinus lige før stå og sige en hel masse ting, som han slet ikke mener. Men her gælder altså NATO-disciplinen, og vel ikke engang den radikale venstrefløj, hvis man kan tale om en sådan; vover nok andet end at følge USA-linjen.

Allerede ved første behandling var regeringen og regeringspartierne's stilling klar, ja, vel egentlig længe før. Så når det f. eks. fra hr. Frode Jakobsens side blev sagt ved første behandling, at der måske var et vist håb om en ændret stillingtagen, tror jeg egentlig ikke, at hr. Frode Jakobsen selv